

saa have Haand i Hanke med det overfor Konsortiet. Nu er det selvfølgelig min Hensigt at søge benyttet den Bestemmelse i den før citerede Paragraf af Kolonialloven, der siger, at Toldafgifternes Stilling som Supplementskat kan erstattes af en Formue- og Indkomstskat, naar man enes derom med Kolonialraadet, det vil altsaa sige, at man kan indsætte Formue- og Indkomstskatten som Supplementskat paa den nuværende Toldskats Plads, og det er naturligvis min Mening at ville tilstræbe dette. Jeg antager, at Stemmningen i St. Thomas' Kolonialraad nu vil være anderledes i saa Henseende, efter at man har faaet Udsigt til en saa overordentlig stor Fordel, som hele Toldafgiftens Bortfalden er. Grundværdistigningsafgiften maa ordnes ved Forhandling mellem Regeringen og Kolonialraadet, og en saadan Forhandling vil ogsaa snarest blive indledet.

Hvis man spørger, om Staten da slet intet pekuniært Udbytte faar af hele dette Arrangement, vil jeg sige, at hvis Forventningerne opfyldes, hvis St. Thomas' Handel og Skibsfart og hele Næringsliv blomstre op, naar denne Koncession er traadt i Kraft, som der kan være nogen Grund til at antage, ville de Aarsager, der i 1906 bevægede os til ganske at give Afkald paa et Bidrag fra St. Thomas' Kolonialkasse til de almindelige Statsfornödheder, ikke længere eksistere. I Kolonialloven, af 1863, da St. Thomas endnu stod i en relativ Blomstringsperiode, bestemtes det, at St. Thomas skulde give, hvis jeg husker rigtigt, 28,000 vestindiske Dalere, hvilket svarer til 140,000 Frcs. Det skulde St. Thomas aarlig bidrage til de almindelige danske Statsfornödheder. Man kan altsaa se, hvor meget et blomstrende St. Thomas blev takseret til at kunne bidrage til de danske Statsfornödheder; og naturligvis, blomstrer St. Thomas op igen, er der ingen Mening i, at det ikke i Fremtiden skal yde sit Bidrag hertil, ligesom St. Croix, som heller ikke er for velstillet, gør det Aar for Aar. Jeg fastholder, at det vilde have været i allerhøjeste Grad ubesindigt, hvis jeg under de nuværende Forhold var kommen til den danske Lovgivningsmagt med Millionkrav til Anlæg af en Havn paa St. Thomas. Den Fordel, som Kolonierne, selve St. Thomas og det danske Samfund i Moderlandet kunne faa af Havnen, ville de i alt væsentligt kunne faa, ogsaa naar det bliver Konsortiet, der foretager dette Anlæg; Man har her fra visse ærede Medlemmers Side ført den Tale, som om

det var en Indrømmelse, man skulde søge at naa hos Konsortiet, om de dog ikke venligst vilde tillade os at anbringe nogle Millioner i St. Thomas' Havn. Ja, en saadan Indrømmelse tror jeg nok, jeg kunde have opnaaet; der er selvfølgelig intet, Konsortiet hellere ønsker end at blive befriet for en Del af det meget tyngende Ansvar, de her ville tage paa sig, og faa den danske Stat til at overtage en Del deraf ved at deltage med saa og saa mange Millioner Kroner til Anlæg af Havnen eller allerhelst ved at anlægge hele Havnen selv og overlade til Konsortiet at drive den. Denne Indrømmelse kan jeg faa, hvad Dag jeg vil. Men saadan har Sagen ikke staaet; det er mig, som har opnaaet det Tilsagn af Konsortiet, at det vil tage hele den økonomiske Risiko paa sig ogsaa under Hensyn til vort Lands vanskelige og udsatte finansielle Stilling; og ogsaa i den Henseende have de vist sig som de gode Fædrelandsvener, de ere. Dette Tilbud have de gjort, og det staa de ved. Jeg vil for mit Vedkommende gøre mit bedste til at fastholde dette Tilbud fra Konsortiets Side, og jeg vil gøre det med tryk Forvisning om, at de almindelige og nationale Op-gaver, som det nye Havneanlæg skal løse, ville kunne løses i alt væsentligt lige saa godt, som hvis det var Staten, der anlagde Havnen og havde sluttet Overenskomst med Konsortiet om at drive den.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Da det vistnok nu kan siges, at Sagen er gennemdebatteret, vil jeg henstille til ærede Medlemmer at indskrænke deres Udtalelser til korte Bemærkninger.

Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schovelin: Overfor det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) skal jeg blot gøre den Bemærkning, at jeg nok har hørt, at man overfor en Mand, der citerer sine egne Ord for at retfærdiggøre sig overfor en Paastand om, at han har sagt dette eller hint, læser de bagefter Citatet kommende Ord op for derved altsaa at søge at beskæmme ham, — men jeg har dog aldrig hørt, nogen kan tro at kunne opnaa en lignende Virkning ved at oplæse, hvad Vedkommende har sagt lige forinden Citatet; thi det er dog klart, at det i samme Sammenhæng efterfølgende altid maa indeholde den nærmere Præcisering af Indlednings-Bemærkningen. — Til den højtærede Finansminister vil jeg